

Sygn. akt II C 60/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko D. Ż.

o zapłatę

1. zasądza od D. Ż. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. odsetki ustawowe od kwoty 33.314,70 zł (trzydzieści trzy tysiące trzysta czternaście złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 14 września 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku;
2. umarza postępowanie co do kwoty 33.314,70 zł (trzydzieści trzy tysiące trzysta czternaście złotych siedemdziesiąt groszy);
3. zasądza od D. Ż. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 2.834 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 60/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 31 grudnia 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła o zasądzenie od D. Ż. kwoty 33.314,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 września 2014 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że pozwana w dniu 18 lipca 2014 roku zleciła powodowi przeprowadzenie naprawy blacharsko-lakierniczej. Była to naprawa powypadkowa, sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w firmie (...). Pozwana upoważniła powódkę do odbioru odszkodowania. Naprawa została przeprowadzona, samochód został odebrany, za naprawę wystawiono fakturę, która została podpisana przez pozwaną. Wskazano, iż w piśmie z dnia 27 października 2014 roku A. (...) Spółka Akcyjna odmówiła wypłaty odszkodowania w związku z czym pozwana została wezwana do zapłaty. Należności jednak nie uregulowała.

(pozew k.2-3)

W piśmie wniesionym w dniu 19 stycznia 2015 roku pełnomocnik powódki oświadczył, iż w dniu 16 stycznia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna dokonała zapłaty należności głównej, tj. kwoty 33.314,70 zł. W związku z tym wniosł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana D. Ż. zobowiązana jest zapłacić na rzecz powoda ustawowe odsetki od kwoty

33.314,70 zł za okres od dnia 14 września 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku wraz z kosztami procesu. Natomiast w pozostałym zakresie cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

(pismo pełnomocnika powoda k.18)

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości, oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu. Wskazano, iż pozwana, w związku z kolizją drogową z dnia 13 lipca 2014 roku, upoważniła powódkę do zgłoszenia szkody, odbioru protokołu oględzin i kalkulacji, dochodzenia roszczeń i składania odwołań, a także negocjacji dotyczących sposobu rozliczenia szkody, związanych ze wskazanym zdarzeniem, którego konsekwencją było uszkodzenie należącego do niej samochodu marki H. (...). Podniósł, iż wypłata należności na rzecz powódki nie miała żadnego związku z wytoczonym powództwem lecz wynikała z realizacji umowy cesji.

(odpowiedź na pozew k.29-31)

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew.

(stanowisko pełnomocnika pozwanej k.50)

W pismach z dnia 2 lipca 2015 roku i 26 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powódki zaprzeczył, aby pozwana zawarła z powódką umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania.

(pisma pełnomocnika powoda k.58 i k.62)

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. Pełnomocnik pozwanej, wnosząc o oddalenie powództwa, wskazywał, że pozwana została wprowadzona w błąd przez nie podpisanie umowy cesji przez stronę powodową. Podniósł, że pozwana nie została poinformowana, że strona powodowa nie podpisała umowy cesji. Pozwana była przekonana, że wszystkie dokumenty, które przekazała stronie powodowej będą przez nią podpisane, a jeśli nie, to zostanie o tym poinformowana. Wynika to również z upoważnienia udzielonego przez pozwaną i podpisanego przez firmę (...), w którym firma ta zobowiązuje się do składania wniosku o odstąpienie z cesji. Skoro takiego wniosku o odstąpienie nie było, to klientka mogła żyć w przekonaniu, że cesja została skutecznie zawarta.

(protokół rozprawy k.65-69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana D. Ż. jest właścicielką samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 13 lipca 2014 roku w U. miała miejsce kolizja drogową, podczas której doszło do zderzenia pojazdu powódki z samochodem A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), samochodem F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oraz samochodem S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(okoliczności bezsporne)

Podczas kolizji, która miała miejsce w dniu 13 lipca 2014 roku, uszkodzeniu uległ samochód D. Ż..

W dniu (...) roku D. Ż.zleciła (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ł.przeprowadzenie naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu H. (...)o numerze rejestracyjnym (...). Pozwana zobowiązała się do bezwarunkowej zapłaty za zleczone usługi.

Koszty naprawy miały zostać pokryte z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji w A..

Pozwana udzieliła (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. upoważnienia do załatwienia wszelkich formalności związanych ze szkodą komunikacyjną z dnia 13 lipca 2014 roku, a w szczególności do zgłoszenia szkody,

odbioru protokołu oględzin i kalkulacji, składania wniosków i podpisów w jej imieniu, dochodzenia roszczeń i składania odwołań, składania wniosków o odstąpienie z cesji, negocjacji dotyczących sposobu rozliczenia szkody, a także udzielania dalszych upoważnień, związanych ze szkodą.

(dowód: kserokopia zlecenia k.8, kserokopia upoważnienia k.9, k.35, przesłuchanie P. K. k.66-67)

Zlecając naprawę D. Ż. nie uzgadniała z P. K. ani innym członkiem zarządu zawarcia umowy cesji wierzytelności dotyczącej kosztów naprawy samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwana wszelkie formalności załatwiała z kierownikiem zakładu naprawczego. D. Ż. wypełniła druki, które otrzymała, a następnie je podpisała. Wśród nich był druk zatytułowany „przelew wierzytelności - cesja”.

Nie rozmawiała z pracownikiem powodowej spółki, który przyjmował od niej dokumenty związane z naprawą, na temat cesji wierzytelności. Pracownik pytał tylko czy chce, aby odszkodowanie zostało przekazane pozwanej czy zakładowi naprawczemu. Nie było natomiast żadnej rozmowy na temat tego, co będzie w sytuacji, gdy ubezpieczyciel nie wypłaci odszkodowania za naprawę pojazdu.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nie zawierała z D. Ż. umowy przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce. Powódka zawiera takie umowy jedynie w tych wypadkach, gdy wypłata odszkodowania jest oczywista i nie ma ryzyka, że nie otrzyma zwrotu kosztów naprawy, oraz gdy po konsultacji z pełnomocnikiem jest pewność, że wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela nastąpi.

W dokumentach powodowej spółki brak jest dokumentu zatytułowanego „przelew wierzytelności - cesja” z podpisem pozwanej. Pozwana nie dysponuje takim dokumentem z podpisem P. K. lub innego członka zarządu powodowej spółki.

(dowód: przesłuchanie pozwanej w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.68 w związku z k.51, przesłuchanie P. K. k.66-67)

Po wykonaniu naprawy samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w dniu 30 sierpnia 2014 roku, strona powodowa wystawiła fakturę VAT numer (...), na kwotę 33.314,70 zł, z terminem płatności do dnia 13 września 2014 roku. W tym samym dniu D. Ż. odebrała z warsztatu powódki naprawiony samochód, podpisując wystawioną fakturę VAT.

(dowód: kserokopia faktury k.6-7, przesłuchanie P. K. k. 66-67)

Powodowa spółka złożyła w A. fakturę i upoważnienia otrzymane przez pozwaną. W piśmie z dnia 27 października 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w Oddział w Polsce odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując, iż nie znajduje podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za skutki przedmiotowego zdarzenia.

(dowód: kserokopia decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania k.10, przesłuchanie P. K. k.66-67)

W piśmie z dnia 19 listopada 2014 roku wezwano pozwaną do zapłaty kwoty 33.314,70 zł w terminie 7 dni.

(dowód: kserokopia pisma k.11, kserokopia wezwania do zapłaty k.12, kserokopia potwierdzenia nadania k.13)

W piśmie z dnia 14 grudnia 2014 roku pełnomocnik pozwanej zwrócił się do strony powodowej o przedstawienie, jakich czynności dokonano w zakresie udzielonego upoważnienia.

(pismo k.44-45)

Decyzją z dnia 14 stycznia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce przyznała na rzecz powódki kwotę 33.314,70 zł tytułem odszkodowania. Wypłata kwoty 33.314,70 zł nastąpiła w dniu 16 stycznia 2015 roku.

(dowód: kserokopia decyzji o wypłacie odszkodowania k.34-34 v., potwierdzenie wypłaty k.19 i to samo k.59)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dokumentów i ich kserokopii (na podstawie art.308 k.p.c.), oraz na podstawie przesłuchania P. K. działającego w imieniu powódki, a także przesłuchania pozwanej.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął kserokopię zawiadomienia o cesji wierzytelności (k.37). Albowiem, zawiadomienie to dotyczy przelewu wierzytelności z tytułu najmu auta zastępczego od firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś., a nie cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu na rzecz powodowej spółki.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o załączenie akt szkody (...) Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce na okoliczność podstaw prawnych wypłacenia powódce odszkodowania. Polska procedura cywilna nie zna dowodu z „akt sprawy”, a jedynie dowód z określonych dokumentów, które mogą znajdować się w aktach określonego organu. Pełnomocnik powódki nie sprecyzował dokumentów z akt szkody mających stanowić dowód w sprawie ani konkretnej okoliczności na jaką dokumenty te mają stanowić dowód. Tak sformułowany wniosek dowodowy podlegał zatem oddaleniu.

Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia D. Ż., iż dokonała na rzecz powodowej spółki cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za uszkodzenie jej samochodu marki H. (...) w dniu 13 lipca 2014 roku. W szczególności okoliczności tej nie dowodzi dokument zatytułowany „przelew wierzytelności - cesja”. Na dokumencie tym widnieje jedynie podpis pozwanej. Brak jest podpisu P. K. lub innego członka zarządu powodowej spółki. Jak wynika z przesłuchania P. K., w dokumentach powodowej spółki brak jest dokumentu zatytułowanego „przelew wierzytelności - cesja” z podpisem pozwanej. Z kolei, pozwana przyznała, że nie dysponuje takim dokumentem z podpisem P. K. lub innego członka zarządu powodowej spółki. Dodatkowo, pozwana podała, że nie uzgadniała z P. K., innym członkiem zarządu ani pracownikiem powodowej spółki, który przyjmował od niej dokumenty związane z naprawą, zawarcia umowy cesji wierzytelności dotyczącej kosztów naprawy samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W rezultacie, pozwana nie udowodniła, że strony procesu złożyły zgodne oświadczenia woli dotyczące cesji wierzytelności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. początkowo dochodziła od pozwanej D. Ż. zapłaty kwoty 33.314,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 września 2014 roku do dnia zapłaty. Wobec zapłaty przez (...) Spółkę Akcyjną w W. należności głównej, roszczenie powódki zostało ograniczone do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie z zapłatą należności głównej oraz kosztów procesu. Zatem powódka ostatecznie dochodziła od pozwanej zapłaty ustawowych odsetek od kwoty 33.314,70 zł za okres od dnia 14 września 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku z tytułu zapłaty za naprawę samochodu będącego własnością pozwanej.

Pozwana nie uznała powództwa. Wnosiła o jego oddalenie, podnosząc, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania.

Na gruncie analizowanego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości, iż strony zawarły umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie określonych prac polegających na wykonaniu naprawy samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Do akt sprawy załączono kserokopię zlecenia naprawy z dnia 18 lipca 2014 roku, w której D. Ż. zlecała naprawę samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Przepisy regulujące umowę o dzieło nie wymagają dla jej zawarcia szczególnej formy. W tym zakresie znajdują zastosowanie ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. W związku z tym, w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż do zawarcia umowy o dzieło może dojść także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 10 grudnia 2003 roku, I ACa 1144/03, OSA 2005 rok, nr 3, poz. 14).

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowi zatem przepis art. 627 k.c. zgodnie z którym, przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Przedmiotem umowy o dzieło może być zarówno wytworzenie nowych przedmiotów jak i naprawa maszyn, urządzeń, przedmiotów codziennego użytku, między innymi samochodu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że umowa o oddanie samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło w zakresie dokonania naprawy oraz umowy przechowania w zakresie czuwania nad rzeczą (tak między innymi Sądu Najwyższy w wyroku z dnia 25 listopada 2004 roku, V CK 235/04, Biuletyn Sądu Najwyższego z 2005 roku, nr 4, poz. 13).

Należy wskazać, iż umowa o dzieło stanowi tzw. zobowiązanie rezultatu, cechujące się tym, że starania przyjmującego zamówienie doprowadzić mają do konkretnego, w przyszłości indywidualnie oznaczonego wyniku, którym w niniejszym stanie faktycznym było dokonanie naprawy samochodu w ten sposób, by odpowiadał on właściwościom sprawnych przedmiotów tego rodzaju.

Do obowiązków przyjmującego zamówienie należy m.in. wykonanie dzieła i odpowiedzialność za jego jakość, sposób pozostawiony jest jego uznaniu, byleby dzieło miało przymioty ustalone w umowie lub wynikające zwyczajnie z jego charakteru. Zauważyć również należy, że w toku wykonywania dzieła przyjmujący zamówienie nie jest związany poleceniami zamawiającego, któremu jednak służy prawo kontroli nad sposobem wykonania, natomiast gdyby pojawiły się okoliczności stanowiące przeszkodę dla prawidłowego wykonania dzieła, przyjmujący powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zamawiającego (art. 634 k.c.). Zaś chwilą ukończenia dzieła, przyjmujący zamówienie powinien wydać dzieło i umożliwić zamawiającemu korzystanie z niego stosownie do jego właściwości.

Pozwana podjęła decyzję o dokonaniu naprawy blacharsko – lakierniczej pojazdu w warsztacie prowadzonym przez powodową spółkę, której to w dniu 18 lipca 2014 roku zleciła naprawę pojazdu. Doszło zatem do zawarcia umowy o dzieło, której stronami byli (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., której zlecono wykonanie naprawy pojazdu oraz pozwana D. Ż., jako zamawiająca wykonanie dzieła. Natomiast, (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce była jedynie podmiotem ubezpieczającym odpowiedzialność cywilną sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 13 lipca 2014 roku. W konsekwencji, zgodnie z art. 822 § 1 k.c., podmiot ten mógł być odpowiedzialny względem pozwanej za zapłatę odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej w pojeździe marki H. (...) w dniu 13 lipca 2014 roku z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. (...) Spółką Akcyjną Oddział w Polsce a powódką, nie powstał w wyniku zlecenia naprawy pojazdu przez pozwaną żaden stosunek prawny. Powódka została jedynie w udzielonym przez pozwaną pełnomocnictwie upoważniona do występowania w imieniu pozwanej w toku postępowania likwidacyjnego związanego ze szkodą komunikacyjną z dnia 13 lipca 2014 roku, a w szczególności do zgłoszenia szkody, odbioru protokołu oględzin i kalkulacji, składania wniosków i podpisów w jej imieniu, dochodzenia roszczeń i składania odwołań, składania wniosków o odstąpienie z cesji, negocjacji dotyczących sposobu rozliczenia szkody, a także udzielania dalszych upoważnień, związanych ze szkodą. W wyniku tego, (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce nie stała się jednak, stroną umowy o dzieło. Jediną zamawiającą naprawę pojazdu była w niniejszej sprawie pozwana. Zlecając powodowej spółce naprawę pojazdu D. Ż. zobowiązała się do bezwarunkowej zapłaty za zleczone usługi. Tym samym przyjęła na siebie ryzyko, że w przypadku, gdy ubezpieczyciel nie pokryje kosztów naprawy pojazdu, będzie musiała zapłacić za naprawę osobiście.

Podstawowym obowiązkiem zamawiającego jest zapłata przyjmującemu zamówienie należnego wynagrodzenia. Wynagrodzenie może mieć postać pieniężną lub być świadczeniem każdego innego rodzaju, które posiada wartość majątkową, a także stanowi ekwiwalent wartości dzieła.

Zgodnie z art.628 § 1 k.c., wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie. Zgodnie zaś z art. 629 k.c., jeżeli strony określiły wynagrodzenie na podstawie zestawienia planowanych prac i przewidywanych kosztów (wynagrodzenie kosztorysowe), a w toku wykonywania dzieła zarządzenie właściwego organu państwowego zmieniło wysokość cen lub stawek obowiązujących dotychczas w obliczeniach kosztorysowych, każda ze stron może żądać odpowiedniej zmiany umówionego wynagrodzenia. Nie dotyczy to jednak należności uiszczonych za materiały lub robociznę przed zmianą cen lub stawek.

W praktyce obrotu cywilnoprawnego, zależnie od charakteru dzieła i obowiązków, jakie ciążyą na przyjmującym zamówienie, wynagrodzenie za wykonanie dzieła jest ustalane jako wynagrodzenie ryczałtowe albo wynagrodzenie kosztorysowe. Jeżeli strony nie wskazały w umowie o dzieło wysokości wynagrodzenia ani podstaw do jego ustalenia, zastosowanie znajdują normy zawarte w art. 628 § 1 zd. 2-3 k.c. W orzecznictwie wskazuje się, że do zawarcia umowy o dzieło nie jest konieczne, aby strony określiły w niej wysokość należnego wynagrodzenia – nawet przez wskazanie tylko podstaw do jego ustalenia. W braku tego rodzaju postanowień umownych, zgodnie z regułą interpretacyjną art. 628 § 1 k.c. należy przyjąć, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 10 grudnia 2003 roku, I ACa 1144/03, OSA 2005, z.3, poz. 14).

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, uszkodzenia samochodu pozwanej marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 13 lipca 2014 roku, zostały przez stronę powodową naprawione – dzieło zostało wykonane, a samochód odebrany przez pozwaną. Fakt naprawy pojazdu nie był kwestionowany przez pozwaną w toku procesu. Natomiast, zgodnie z art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Za wykonanie dzieła strona powodowa wystawiła fakturę VAT numer (...), na kwotę 33.314,70 zł, z terminem płatności do dnia 13 września 2014 roku. Faktura ta została odebrana i podpisana przez pozwaną, która tym samym zaakceptowała wysokość kosztów naprawy pojazdu. Strona powodowa wykazała zatem wysokość wynagrodzenia, należnego jej na podstawie objętej pozwem umowy o dzieło, za pomocą zatwierdzonego przez pozwaną kosztorysu.

(...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce uznała swoją odpowiedzialność za uszkodzenia samochodu pozwanej marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 13 lipca 2014 roku i wypłaciła na rzecz powodowej spółki kwotę 33.314,70 zł tytułem odszkodowania. Jednakże, zapłata na rzecz powódki nastąpiła dopiero w dniu 16 stycznia 2015 roku, a więc po upływie terminu określonego na fakturze VAT numer (...), która została przez pozwaną zaakceptowana.

W ocenie Sądu, nie budzi zatem wątpliwości, iż pozwana nie wykonała w terminie ciążącego na niej obowiązku zapłaty wynagrodzenia z łączącej strony umowy o dzieło.

Jak wynika z art.481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast, stosownie do § 2 art.481 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W każdym wypadku opóźnienia (zwykłego lub kwalifikowanego) wierzyciel może się domagać świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Głównym motywem legislacyjnym uregulowania art. 481 k.c. jest uznanie, że wierzyciel ponosi przez opóźnienie co najmniej szkodę w postaci utraty odsetek, na jakie mógłby ulokować otrzymaną w terminie sumę, dlatego też odsetki należą się za sam fakt opóźnienia (por. np. A. Szpunar, Głosa do wyroku Sądu

Najwyższego z 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998 rok, Nr 1, poz. 3, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok). Dłużnik nie może się zwolnić z obowiązku zapłaty odsetek przez wykazanie, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie (np. wyrok Sądu Najwyższego z 23 marca 1977 roku, II CR 63/77, PUG 1977 rok, Nr 8-9, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok). Reżim odpowiedzialności dłużnika jest tu bardzo surowy (odpowiedzialność ma charakter tak zwanej odpowiedzialności absolutnej), ponieważ dłużnik nie może uwolnić się od niej ani przez ekskulpację, ani przez powołanie się na okoliczności egzoneracyjne. Odsetki należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu (por. A. Janiak, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 28 maja 1999 roku, III CKN 196/98, OSP 2000 rok, Nr 7-8, poz. 115, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok).

Prawidłowe rozstrzygnięcie o należnych odsetkach wymagało zatem ustalenia i rozważenia daty wymagalności roszczenia (przy uwzględnieniu art. 455 k.c.) oraz daty od której wierzycielowi należą się odsetki przy uwzględnieniu zasady wynikającej z art. 481 § 1 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby strony zawierając umowę o dzieło określiły termin zapłaty wynagrodzenia za wykonanie dzieła. Za wykonanie dzieła strona powodowa wystawiła fakturę VAT numer (...), na kwotę 33.314,70 zł. Zobowiązanie pozwanej do zapłaty kosztów naprawy pojazdu miało zatem charakter zobowiązania bezterminowego. Pozwana dokonując odbioru wystawionej przez powódkę faktury z terminem płatności do dnia 13 września 2014 roku, zaakceptowała wysokość kosztów naprawy pojazdu. Doręczoną pozwanej fakturę należy zatem traktować jako wezwanie do zapłaty za naprawę pojazdu w określonym terminie, którego to faktu strona pozwana zresztą nie kwestionowała. Wezwanie do zapłaty przekształciło bezterminowe zobowiązanie pozwanej dotyczące zapłaty wynagrodzenia w zobowiązanie terminowe.

W rezultacie, termin spełnienia świadczenia przez D. Ź. upłynął w dniu 13 września 2014 roku. W konsekwencji, należało przyjąć, że pozwana popadła w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia w dniu 14 września 2014 roku i od tej daty winny być naliczane odsetki za opóźnienie.

Wbrew twierdzeniu pozwanej, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały przyczyny nie spełnienia przez nią świadczenia na rzecz powódki. Albowiem, jak wskazano powyżej w przypadku świadczenia pieniężnego niespełnienie wymagalnego świadczenia przez dłużnika skutkuje obowiązkiem zapłaty odsetek za opóźnienie. Odpowiedzialność dłużnika ma w tym wypadku charakter odpowiedzialności absolutnej, ponieważ dłużnik nie może uwolnić się od niej ani przez ekskulpację, ani przez powołanie się na okoliczności egzoneracyjne.

W dniu 16 stycznia 2015 roku (...) S.A. w W. Oddział w Polsce dokonała zapłaty na rzecz powódki kwoty 33.314,70 zł tytułem odszkodowania. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi zatem wątpliwości fakt, iż datą ograniczającą roszczenie zapłaty odsetek jest dzień 16 stycznia 2015 roku, to jest dzień zapłaty kwoty należności głównej. Należało więc przyjąć, iż pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą powyższej kwoty od 14 września 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku, a powódka była uprawniona do żądania odsetek za czas opóźnienia.

W konsekwencji, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki od kwoty 33.314,70 zł od dnia 14 września 2014 roku do dnia 16 stycznia 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała proces w całości, a pozwana go przegrała. Powódka cofnęła wprawdzie pozew ze zrzeczeniem się w zakresie należności głównej, ale na skutek zaspokojenia jej roszczenia w tym zakresie. A zatem, jest traktowana jako wygrywająca proces. Albowiem, w wypadku, gdy zapłata dochodzonej w pozwie sumy nastąpiła po wniesieniu pozwu, a więc już w toku procesu, stronę pozwaną w świetle przepisów o kosztach sądowych należy uznać za stronę przegrywającą sprawę, bez względu na to, czy zapłata nastąpiła przed, czy po doręczeniu pozwu (tak orzeczenie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1959 roku, IV CZ 37/59, OSP 1960 rok, nr 3, poz. 76, postanowienie Sądu

Najwyższego z 6 listopada 1984 roku, IV CZ 196/84, L.; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 1979 roku, I CZ 92/79, L.).

W rezultacie, pozwana jest zobowiązana zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w łącznej kwocie 2.834 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 417 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.

10.12.2015 r.